

*Tanácsok,
időszűrőségek,
érdekességek*

2016
IV. negyedév

— IV. negyedév —

Első szombat, 2016. október 1.

MINDENÉRT HÁLÁD ADJATOK

„Mindenben hálákat adjatok; mert ez az Isten akarata a Krisztus Jézus által ti hozzátok.” (1Thess 5,18)

Ezt a bibliai utasítást nehéz megvalósítani! De ha egyszer elérjük, akkor azt fogjuk megállapítani, hogy a nehéz életkörülmények okozta bajok és levertség ellenére ez a Szentlélekben való tartós béke és öröm útja. Mivel Isten tevékenykedik az életünkben, végül minden nehézség áldássá válik. A mai bibliaszöveg szerint, ha nem adunk hálát azokért a helyzetekért is, amelyek nehéznek tűnnek, akkor nem élünk Isten akaratára szerint.

„A szeretettel teljes Isten igyekszik kifejleszteni bennünk az Ő Lelkének drága ajándékait. Megengedi hát, hogy akadályokba ütközzünk, zaklatások és nehézségek érjenek minket, de nem átokként, hanem a legnagyobb áldásként. Minden kísértés, amelynek ellenálltunk, minden bátran elviselt próba új tapasztalattal gazdagít, s elősegíti jellemünk építését. Aki isteni erővel ellenáll a kísértésnek, az az ég és föld előtt Krisztus kegyelme hatékonyságát nyilatkoztatja ki.” (EFW, MB, 117)

„Akik átadják életüket az Úr irányítása alá és szolgálatára, sosem kerülnek olyan helyzetbe, melyről az Úr ne gondoskodott volna. Bármilyen legyen a helyzetünk, bármi a gondunk, biztos tanácsadónk van. Bármilyen legyen bánatunk, gyászunk, magunkra hagyatottságunk, együttérző barátunk van.” (EGW, MH 428-429)

„A nagy fájdalmat okozó szenvedések váljanak fölvilágosító leckéké, melyek megtanítanak arra, hogy előre törjünk Krisztusban magas

hívásunk jutalma után! Bátorítson minket a gondolat, hogy Krisztus nemsokára eljön. Örvendeztesse szívünket ez a gondolat.” (EGW, 9T, 287)

Amikor szembenézünk az élet nehézségeivel, Istentől olyan hitet kérünk, amellyel minden élethelyzetért, amelybe belejutunk, hálát tudunk adni. Mert mindenért hálát adni: a békesség útja.

Második szombat, 2016. október 8.

HATÁSTALANUL

A vizsgálatok azt mutatják, hogy a cukorból és a keményítőből készült tabletták, amelyek nem gyógyhatásúak, sok tünetet enyhíthetnek azoknál a betegeknél, akik úgy hiszik, hogy megfelelő gyógyszert kaptak. A legújabb kutatások kimutatták, hogy háromból egy ember számára egy ilyen „gyógyszer” nagyon jó, akkor is, ha elmondják nekik, hogy ez a tableta egy sima cukor és keményítő keveréke. Ez alátámasztja, hogy az elme mily nagy hatással lehet a testünkre. Ám ilyesmiben hinni csak ideiglenesen könnyíthet rajtunk. Ez a meglepő tény a vallásos környezetben és a hit területén is érvényes. Ahogy a cukortabletták csak átmenetileg enyhítik a fizikai betegségeket, az Istenről alkotott téveszmék is gyakran csupán látszólagos békéhez és boldogsághoz vezetnek. Amikor ez megtörténik, az ember, akinek lelki problémái vannak, nem érzi, hogy szüksége van a Megváltóra.

A Lukács evangéliumának 18. fejezetében szóban forgó farizeus olyan ember példája, aki a „cukortabletta (álhit) hatását” mutatja be nekünk, amelynek semmi (gyógy)hatása nincs. „Lenyelte” az önmagával kapcsolatos ötletet, amelyek miatt közelebb érezte magát Istenhez. Biztosra vette, hogy amit tesz és mond, az helyes; valószínűleg teljesen hibátlannak érezte magát, telve volt önbizalommal, és örült. A valódi állapota azonban ugyanolyan volt, mint korábban. Mivel az önelégültségének csak a tüneteit „kezelte”, de az okát nem. Gratulált magának Isten előtt, azonban az egyetlen, aki aznap meggyógyult, az a vámszedő volt, aki bűnbánatot tartott. Belátta, hogy bűnös, és megkérte Istent,

hogy segítsen rajta. Az Istenről és a bűnről alkotott tévhit talán hatékonyabbnak fog tűnni, azonban ne támaszkodjatok rájuk! Az érzések nem helyettesíthetik az igaz hitet.

„Senki nem találhat olyat saját jellemében, ami kedvessé tehetné őt Isten előtt, vagy ami elfogadását biztosíthatná. A bűnös egyedül Jézus által jöhet Istenhez, akit azért küldött az Atya, hogy életet hozzon a világnak. Jézus az egyedüli Megváltónk és Közbenjárónk; Benne van egyedüli reményünk a bűnbocsánatra, a békességre és az igaz életre. Jézus vérének ereje az, ami a bűn sújtotta lélek épségét helyreállíthatja. (...)

Krisztuson kívül semmi érdemünk vagy igazságunk nincs. Bűnösségünk, gyengeségünk és emberi tökéletlenségünk lehetetlenné teszi Isten előtt való megjelenésünket, kivéve, ha Krisztus folt nélküli igazságosságába öltözünk. (...)

Amikor engedsz Krisztus vonzásának és csatlakozol Hozzá, üdvözítő hitet gyakorolsz. (...) A hit hozzászoktat bennünket Isten létezéséhez és jelenlétéhez, s miközben oszthatatlanul Isten dicsőségére élünk, egyre többet látunk meg jellemének szépségéből és kegyelmének nagyszerűségéből. Lelki erőnk növekszik, mert mennyei légkört lélegzünk be. (...) A világ fölé emelkedve arra tekintünk, aki tízezer közül is kitetszik, aki mindenestől fogva kívánatos, és szemlélődés által mi is az Ő hasonlatosságára változunk.” (EGW, 1SM, 331–335)

Harmadik szombat, 2016. október 15.

SEGÍTSÉG A KÍSÉRTÉS ÓRÁIBAN

„Az egész menny szívéen viseli a földi munkát, amely az emberek örök életre való felkészítéséért folyik. Isten terve az, hogy embereket érjen a megtiszteltetés, hogy Krisztus munkatársai legyenek embertársaik megmentésében. (...) Tekintsék szentnek Isten munkáját, és hozzanak naponta öröm- és hálaáldozatot hatalmas irgalma viszonzásául. Ez a hatalom naponta segítségünkre siet az istenfélő élet kialakításában. (...)

Nem elkerülhetetlen az, hogy bárki is behódoljon a sátán kísértésének, beszennyezze lelkiismeretét és megszomorítsa a Szentlelket. Isten szava mindenről gondoskodott, mindenki segítséget kaphat a győzelemre való törekvésében.” (EGW, 5T, 573-574)

„Minden olyan ember lelki életében, aki végül is győzedelmet arat, nyomasztó bizonytalanságok és megpróbáltatások zajlanak le. De mert ismerik a Szentírást, eszükbe jutnak Isten bátorító ígéretei. Ezt olvassák benne: „Hogy a ti kipróbált hitetek, ami sokkal becsesebb a veszendő, de tűz által kipróbált aranyból, dicséretre, tisztességre és dicsőségre méltónak találtsák a Jézus Krisztus megjelenésekor” (1Pét 1,7).

A hit próbája értékesebb az aranyból. Mindenki értse meg, hogy ez Krisztus iskolája fegyelmének szerves része, elengedhetetlen a világosság a salaktól való tisztogatás és finomítás folyamán. (...)

Szedd össze minden erődet, hogy felfelé tekints, ne alá, a nehézségekre. Akkor majd nem alélsz el az úton. A felhő mögött nemsokára megpillantod Jézust, amint segítségre nyújtja a kezét. Akkor nem lesz más dolgod, mint egyszerű hittel odanyújtandó a kezed s a vezetésére hagyatkoznod. (...) A nagy hírnév az emberek között olyan, akár a homokba írt jel, de a szeplőtlen jellem örökre megmarad. Isten adta az értelmet, amellyel megértheted ígéreteit. Jézus készen áll, hogy segítsen neked erős, kiegyensúlyozott jellemet formálni.” (EGW, 5T 578.579)

Negyedik szombat, 2016. október 22.

A LEGSÖTÉTEBB ÓRÁBAN

Lehet, hogy csalódnod kell, vagy nem fogtok tudni a magatok választott úton járni; így azonban biztosak lehettek abban, hogy Isten vezet benneteket. Talán felizzít majd titeket a kemence tüze, de nem azért, hogy megsemmisítsen benneteket, hanem hogy a salakot kiválasztva, megtisztított arannyá váljatok. Istennel éjszaka is énekelni fogtok. Talán majd úgy tűnik, hogy a sötétség elnyel benneteket, de ti ne a felhőket kémleljétek. A legsötétebb felhő mögött is ott van a Nap, amely sohasem veszít a fényéből. Istennek minden lélek számára van világossága.

Nyissátok meg szívetek ajtaját a remény, a béke és az öröm számára. Jézus mondta: „Ezeket beszéltem néktek, hogy megmaradjon ti bennetek az én örömem és a ti örömetek beteljék” (Ján 15,11).

Istennek mindnyájunk számára van feladata, és az Istentől rábízott feladatot mindenki megfelelően elvégezheti. Esetleg csak attól kell félnünk, hogy a szemünket levesszük Jézusról, hogy Isten dicsőségét nem tesszük minden földinél értékesebbé, és hogy ha majd elhívnak bennünket, hogy fegyverünket letéve halálos álomba merüljünk, nem fogunk tudni elszámolni az irántunk tanúsított bizalommal. Egy pillanatra se feledjétek el, hogy Krisztus tulajdona vagytok és végtelenül nagy árat fizetett értetek, valamint hogy meg kell Őt szentelnetek a ti lelketekben, amely az Övé. (...)

Isten gondoskodott gyógyírról, minden betegségre. Van orvosság, van orvos Gileádban. Tanulmányozd az írásokat, mint soha még. Minden szorult helyzetben keresd az Urat bölcsességért.

Minden próbában könyörögj Jézushoz, hogy mutassa meg a kivezető utat, így szemed megnyílik és észreveszed a gyógyírt, s alkalmazni tudod saját esetedre az Igében feljegyzett gyógyító ígéreteket. Így az el-lenség nem talál majd módot arra, hogy panaszkodásba és hitelenség-be kergessen, hanem hited, reményed és bátorságod lesz az Úrban. A Szentlélek megnyitja szemedet, hogy meglásd és elfogadhasd minden áldását, mely a bánat ellenszereként fog hatni, és megédesíti majd számodra a keserű szájját. (EGW, 2SM, 272-274)

Ötödik szombat, 2016. október 29.

HOGY FÉNYLŐ VILÁGOSSÁGGÁ VÁLJON

„A kereszténység társadalmi kapcsolatok révén kerül érintkezésbe a világgal. Mindenki, aki már részesült az isteni világosságban, áraszsa azt azoknak ösvényére, akik nem ismerik az élet Világosságát. (...) A Krisztus kegyelme által megszentelt társadalmi erőnket fejlesztenünk kell, hogy lelkeket nyerjünk meg a Megváltónak. Hadd lássa a világ, hogy nem foglalnak le önzően saját érdekeink, hanem arra vágyunk,

hogy másokkal is megoszthassuk áldásainkat és kiváltságainkat. Lásd, hogy vallásunk nem tesz közömbössé vagy szőrszálhasogatóvá. Mindazok, akik vallják, hogy megtalálták Krisztust, szolgáljanak úgy, ahogyan Ő tette az emberek javáért.

Ne legyen rólunk a világnak olyan benyomása, hogy a keresztények bús, örömtelen emberek. Ha tekintetünket Jézusra szegezzük, meg fogjuk látni a könnyörületes Üdvözítőt, akinek arcáról fény árad ránk. Ahol az Ő Lelke uralkodik, ott béke lakozik. Ott öröm is lesz, mert nyugodt, szent bizalom él Istenben.

Krisztus örvend, ha követői megmutatják, hogy bár emberek, de az isteni természet részesei. Nem szobrok, hanem élő férfiak és nők. Az isteni kegyelem harmatától felfrissült szívük megnyílik, és kitarul az igazság Napja előtt. A rájuk áradó világosságot visszatükrözik másokra a krisztusi szeretettől fénylő tetteikben.” (EGW, DA, 152-153)

„A szentek és a vértanúk hitvallását az utókor javára jegyezték fel. A szentség és a rendíthetetlen tisztesség élő példáiként maradtak fent, hogy bátorságot öntsenek azokba, akiket ma Isten tanúiként hívtak el. Kegyelmet és igazságot nyertek, de nem csak önmaguknak, hanem hogy általuk az egész Földet beragyogja az Úr ismerete. Isten ebben a nemzedékben is adott világosságot az ő szolgálóinak? Akkor hadd ragyogjon a világon!” (EGW, GC, 459)

„Váljunk közvetítőkké, akiken át fényt és kegyelmet küldhet az Úr a világnak... Az egész Egyház cselekedjék egyetlen emberként, olvadjon tökéletes egységbe s váljon élő, tevékeny hittérítő erővé, melyet a Szentlélek mozgat és ellenőriz.” (EGW, 8T 46-47.)

Hatodik szombat, 2016. november 5.

ELSZOMORÍTJÁK A KÉTELYEINK

„És meg ne szomorítsátok az Istennek ama Szent Lelkét, aki által megpecsételtettetek a teljes váltságnak napjára.” (Eféz 4,30)

Ha kételkedünk Isten szeretetében, avagy ígéreteivel szemben bizalmatlankodunk, szégyent hozunk rá, és elszomorítjuk Szentlelkét. (...)

És mit gondoljon a mennyei Atyánk, ha nem bízunk szeretetében, mely arra indította Őt, hogy egyszülött Fiát halálra adja érettünk, hogy ezáltal örök életet nyerjünk? Az apostol így ír: „Aki az ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, mi módon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?” (Róm 8:32). És mégis mily sokan mondják tetteikkel, sőt szavaikkal is: „Ez nem rám vonatkozik. Talán másokat igen, de engem nem szeret az Isten.” (SC 118. 119)

A hit szaván fogja Istent, és nem azért könyörög, hogy a bekövetkező nehéz körülmények jelentőségét megértse. Sokan azonban kishitűek. (...) A nehézségek, amelyekkel találkozunk, elválasztják őket Istentől ahelyett, hogy ezek által közelebb kerülnének Őhöz. Nyugtalan-ságot keltenek és panaszkodnak miattuk. Ennyire hitetlenek lennének? Jézus a barátjuk. Az egész menny munkálkodik jólétükért, ezért félelmük és aggodalmuk megszorítja a Szentlelket. Ne azért higgyünk, mert látjuk vagy érezzük, hogy Jézus hall minket. Bízunk ígéreteiben. (...) Amikor áldásáért könyörgünk, higgyük, hogy megkapjuk Tőle, és köszönjük meg Neki. Azután végezzük munkánkat, és bízunk áldásaiban, hogy akkor adja meg azokat, amikor a legnagyobb szükségünk lesz rá. (GW 261)

A Szentlélek megszorítása nagyon komoly bűn, Ő pedig akkor szomorodik meg, amikor az emberi eszközök megpróbálnak egyedül dolgozni, amikor elutasítják, hogy szolgáljanak az Úrnak, mivel a kereszt túl nehéznek tűnik a számukra, vagy túl nagy árnak tartják az önmegtágadást. A Szentlélek minden lélekben ott szeretne lakozni. Amikor szívélyesen fogadják, és előkelő vendégként köszöntik, akik Őt befogadják, tökéletessé válnak Krisztusban. (CH 561)

Törekszünk-e minden erővel elérni Krisztusban a felnöttek természetét? Teljes szívvel törekszünk-e, szüntelenül előre nyomulva az elénk állított cél felé – Krisztus jellemének tökéletességére? Amikor Isten népe megkapja a jelet, akkor elpecsételtetnek homlokukon. A Szentlélekkel megtelve, teljeseek lesznek Krisztusban és az elpecsételő angyal kijelenti: „Elvégeztetett”. (SDA BC 6, 1118)

KERESZTÉNYI FUTÁSUNK

„Annakokáért mi is, kiket a bizonyságoknak ily nagy fellege vesz körül, félretéve minden akadályt és a megkörményező bűnt, kitartással fussuk meg az előttünk levő küzdő tért”, írta Pál apostol a Zsidók 12,1-ben. Ebben a szövegben, egy nyilvános sportmérkőzést, amelyet nagyon jól ismertek Pál korában, használt fel a keresztényi futás leírásához. A versenyfutás résztvevőit erőteljes edzéseknek tették ki, akik a legnagyobb önmegtagadás útján igyekeztek a testi erejüket a legmegfelelőbb állapotban tartani. Ekkor még nagyobb erőfeszítéseknek tették ki a testi erejüket, csak hogy elnyerjék az elismerést és a babérkoszorút. Ettől a testi megterheléstől később sokan fel sem épültek. A versenyfutók néha, a nagy megerőltetés következtében, kidőltek az út mentén és vér folyt az orrukból meg a szájukból. Mások elbúcsúztak az élettől, erősen szorongatva a hervadó babérkoszorút, amelyért jól megszenvedtek.

Pál apostol Krisztus követőit a versenyfutás résztvevőikhez hasonlítja: „Mindaz pedig aki pályafutásban tusakodik, mindenben magatűrtető; azok ugyan, hogy romlandó koszorút nyerjenek, mi pedig romolhatatlant” (1Kor 9,25). Pál apostol itt kihangsúlyozza a két féle futás közötti különbséget, hogy szégyenbe hozza az úgynevezett keresztények gyenge erőfeszítéseit, akik önző érdekeikért harcolnak, akik elutasítják, hogy önmegtagadással és szilárd, mértékletes szokásokkal olyan állapotba hozzák magukat, hogy elérhessenek egy bizonyos eredményt, és legyőzhessék a gyengeségeiket. Mindenki, aki erre a versenylistára feliratkozott, boldogan és izgatottan remélte a jutalmat, amennyiben eredményes lesz. Hasonlóképpen a keresztények előtt is ott áll a jutalom; jutalom a hűségért, amellyel kitartottak a futásban. Amennyiben elnyerik ezt a jutalmat, az örök boldogságuk garantált; ez az örök és mindennél fontosabb dicsőség lesz a győztesek jutalma. (...)

A versenyeken mindig a verseny résztvevői számára jól látható helyre helyezték a kitűzött jutalmat (babérkoszorút), így ha egy pillanatra talán abba a kísértésbe estek volna, hogy csökkentsék erőfeszítéseiket, de látva a jutalmat újabb ihletet nyerve, még lelkesebben vetették be utolsó erőfeszítéseiket. Ehhez hasonlóan a mennyei jutalom a kereszté-

nyek szeme előtt van, azért, hogy hatással legyen rájuk és ihlesse őket, hogy újabb hévvel, erővel küzdjenek érte. (...)

„Akik versenypályán futnak, mindnyájan futnak ugyan, de egy veszi el a jutalmat.” (...) A keresztényi futásban nem így van. Aki komolyan fut és kitart, nem lehet eredménytelen. A verseny nem csak a gyorsaké, ahogy a csata se nem csak az erőseké. Mind a gyengébb, mind az erősebb szentek egyformán elnyerhetik az örök élet dicső koronáját, amennyiben komoly versenyzők és nem vonakodnak attól, hogy Krisztusért mindenről lemondjanak, mindent kárnak ítélnenek. (EGW, Review and Herald, 18. október 1881)

Nyolcadik szombat, 2016. november 19.

JAJ NÉKEM!

A turisták csoportja ellátogatott a híres Beethoven házába, ahol a zeneszerző az életének utolsó napjait töltötte. Az idegenvezető bevezette az embereket az egyik szobába, ahol egy öreg zongora állt. Amikor levette róla a leplet, szinte áhítattal mondta: „Ez volt Beethoven zongorája!” Azon nyomban odalépett egy fiatalasszony, leült a zongorához és elkezdte játszani rajta Beethoven egyik szonátáját. Majd az idegenvezetőhöz fordulva mondta: „Bizonyára sok látogató szeretne leülni ehhez a zongorához és eljátszani rajta Beethoven valamelyik művét”. Az idegenvezető nagy nyugodtsággal mesélte: „Tudja, drága asszonyom, tavaly itt járt Paderewski, a híres zongorista, s a jelenlevők kérelték, hogy játsszon el nekik valamit a zongorán. De ő azt mondta: „Nem tehetem. Nem vagyok rá méltó”.

Miután Ésaías megismerte Isten szentségét, felkiáltott: „Jaj nékem!” (Ésa 6,5). A szenvedéseinek végén Jób alázatosan elismerte: „Ezért hibáztatom magam és bánkódom a porban és hamuban!” (Jób 42,6). Keresztelő János így szólt a Messiás felől: „De aki utánam jó, erősebb nálamnál, akinek saruját hordozni sem vagyok méltó”. Egészséges értelemben az Isten előtti méltatlanságunk teszi azt velünk, hogy jobban tá-

maszkodjunk Jézus érdemeire és az Ő értékére. Ebben rejlik az Ő hozzátaló hasonlóság elérésének a titka.

Minél kisebbekké válunk, annál több hely marad bennünk Isten számára. Így történik a keresztyéni növekedés. Ahogy a hívők egyre jobban hasonlítanak a Megváltójukra, annál inkább tudatára ébrednek a bűnösségüknek. Ez nem az életünk beteges vizsgálgatásának és elemzésének az eredménye. Ez önmagunk becsületes elfogadása és annak megértése, hogy ki is Jézus Krisztus valójában, és az igyekezetünk, hogy egyre inkább hasonlítsunk Ő rá.

Kilencedik szombat, 2016. november 26.

KÖZELEBB KERÜLNI JÉZUSHOZ

Amikor kísértések jönnek ránk, akkor lelki meglátásra van szükségünk, hogy felismerhessük a sátán szándékait, és ragaszkodhassunk Jézus Krisztushoz. Közeledjete Istenhez és közeledni fog hozzátok. Álljatok ellen az ördögnek és elfut tőletek. Minden pillanatban meg kell vívunk a hit nemes harcát; mert a kételyeknek ellen kell állnunk, és a hitet kell ösztönöznünk. A kísértésekben az észnek le kell legyőznie a test hajlamait. Az „én”, teljes erővel fogja követelni, hogy kedvezzünk neki, de ennek a hajlamnak ellen kell állnunk, és a kísértést le kell győznünk.

Az Úr adott nekünk figyelmeztetéseket, és megvilágította az elveket, amelyekről minden keresztyéynek gondolkodnia kell, és bemutatnia őket a mindennapi életben. Azok, akik közömbösen viselgetnek a világoosság és a figyelmeztetések iránt, amelyeket Isten az Ő kegyelmében adott nekünk, egyre önzőbbé és önelégültté válnak. Azokat, akik nem Istenre támaszkodnak, az ellenség biztosan legyőzi. A sátán bevet mindenféle lehetséges csalásokat, hogy megtartsa a soraiban azokat, akik azt állítják, hogy Isten oldalán állnak. El tudja vakítani a szemüket, mígnem a sötétséget világoosságnak, a világoosságot sötétségnek látják. (...)

Habár az isteni világoosság máris sokkal jobban fénylik, mint azelőtt bármikor, ám a világ történelmének vége felé egyre jobban fog világi-

tani, és azok, akik az igazságot meg fogják tudni különböztetni a tévhitől, azok az emberek lesznek, akik gyakran térdre hullva keresik az igazságot és az isteni bölcsességet. Csak az igazság napjának ragyogó sugarai világíthatnak rá a számos és különböző ellenséges csapdákra. A gonosz mindenféle csapdát és álgazságot bevet; ne tartsuk tekintetünket a sötétség erőin, de ugyanakkor nem lehetünk tudatlanok a sötétség erőinek csapdáit illetőleg.

Hitünket irányítsuk Jézus Krisztusra. Őt szemlélve, az Ő erejében bízva, amely minden élethelyzetben elégséges, a szívünk egyesül az Ő szívével, életünket láthatatlan szálak fűzik az Ő életéhez; és mivel Ő él, mi is élni fogunk. Ez a gyakorlati istenfélelem; Isten ereje kell, hogy megtartsa bennünket az üdvösségbe vetett hit által. Egyikünk se lehet biztos, kivéve, ha örök szövetséggel, amelyről nem feledkezünk el, összeköttetésben maradunk az Úrral. (EGW, Review and Herald, 14. márt 1893)

Tizedik szombat, 2016. december 3.

CSATATÉR

„Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejelemlések ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak.” (Eféz 6,12)

Ez a bűnös világ a legnagyobb konfliktus csataterévé vált, amelyet a menny és a föld lakóinak valaha is alkalmuk volt figyelemmel kísérni. A jó és a rossz, a menny és a pokol közötti nagy küzdelem színtereként jelölték ki a Földet. Ebben a konfliktusban minden emberi lény szerepet játszik. Senki sem maradhat semleges területen. Az emberek vagy elfogadják, vagy elvetik a világ Megváltóját. Mindnyájan tanúk vagyunk; vagy Krisztus mellett, vagy Krisztus ellen. Krisztus meghívja az Ő zászlaja alatt állókat, hogy odaadó katonáiként kapcsolódjanak be a küzdelembe, hogy elnyerhessék az élet koronáját. (EGW, SD 242)

Naponta vívnunk kell a csatákat. Minden lélekért folyik a küzdelem, a sötétség fejedelme és az Élet fejedelme közötti harc. (...) Isten eszközeként neked alá kell vetned magadat Istennek, azért, hogy veled együttműködve tervezhesse, irányíthassa és vezethesse a körülötted folyó küzdelmet. Az Élet fejedelme az Ő művének a középpontjában áll. Veled kell lennie a naponkénti személyes harcok folyamán, hogy hű maradhass az elvekhez; hogy az elsőséget küzdő szenvedélyeidnek, Krisztus kegyelméből gátat vethess; hogy Ő benne, aki szeretett minket, győztesként kerülhessünk ki. Jézus át tudja tekinteni a csatateret. Ismeri minden kísértés erejét. Tudja, hogyan kell szembenézni a nehézségekkel, és hogyan kell téged átvezetni a veszélyes útszakaszokon. (EGW, SD 160)

Istennek mégis lesz jótettekben buzgólkodó népe, mely romlott korrunk szennyáradata közepette is tántoríthatatlanul helytáll. Olyan nép lesz ez, mely annyira ragaszkodik Isten erejéhez, hogy az menedék lesz számukra mindennemű kísértés ellen. A mindenki figyelmét megkapó falragaszok aljas közleményei fel akarják korbácsolni ugyan érzékeiket, s megrontani értelmüket, mégis oly közel élnek majd Istenhez és angyalaihoz, hogy olyanok, mint aki se lát, se hall. Olyan feladat vár rájuk, melyet senki el nem végezhet helyettük – megvívni a hit harcát, és elnyerni az örök életet. (...)

A fiatalok elvei olyan szilárdak lehetnek, hogy az ördög legerősebb csalásai sem csalogatják el őket elkötelezettségüktől. (EGW, 3T 472)

Tizenegyedik szombat, 2016. december 10.

A HŰSÉG ELENEDHETETLEN

Krisztus katonái vagyunk, s akik besorozzák magukat seregébe, azoktól szívós igyekezetet vár el. Olyan igyekezetet, mely végsőig igénybe veszi erejüket. Értsük meg, hogy a katona élete a támadó hadviselés, kitartás és szívósság. El kell viselnünk Krisztusért a próbákat. Nem játékcsatákban veszünk részt. (EGW, 6T 140)

Nem a magunk erejével, hanem az Istentől nyert erővel és kegyelemmel tökélségetek el, hogy most azonnal neki szentelitek minden erőteteket, minden képességeket. Akkor Jézust fogjátok követni, csak mert hív, s nem fogtok kérdezősködni, hogy hová, vagy mi lesz jutalmatok? (...)

Mikor meghaltok magatoknak, majd ha átadjátok magatokat Istennek, hogy az ő munkáját végezzétek, s a tőle kapott fényt hagyjátok jótetteiteken szerteragyogni, nem fogtok magatokra hagyatva fáradozni. Isten kegyelme az előtérbe lép, együtt tevékenykedik minden igyekezettel azok felvilágosítására, akik nem tudják, hogy minden dolog vége elközelített. Azt viszont nem végzi el, amit nektek kellene. Ragyoghat a fény bőségesen, de a tőle kapott kegyelem csak akkor téríti meg lelketeket, miután fel sikerült ébreszteni benneteket, azt, hogy működjétek együtt az isteni eszközökkel. Isten szólít most, hogy öltsetek magatokra a keresztény fegyverzetet, s tevékeny harcosként lépjétek az Úr szolgálatába. Az isteni hatalom együtt fog működni az ember erőfeszítésével, hogy megtörje a világ varázslatát, melyet az ellenség vetett lelketekre. (EGW, 8T 55.56)

Az Úr megtisztelt minket, amikor katonáinak választott bennünket. Harcoljunk bátran az Úrért, és minden cselekedetünkkel emeljük ki azt, ami igaz és jó. Az őszinteség minden lélek küzdelmében alapvető fontosságú. És miközben megpróbálsz győzni a hajlamaid felett, Ő segít a Szentlelke által, hogy óvatos lehess minden vállalkozásban, hogy az ellenség ne kapjon lehetőséget az igazság káromlására. (EGW, SDA BC 6, 1119)

Krisztus katonái vagyunk. Ő a mi üdvösségünk Vezére, mi pedig rendelkezései és szabályai alatt állunk. Fegyverzetét kell viselnünk, csak az Ő zászlaja alatt menetelhetünk. Nem katonatestvéreinket kell meghódítanunk, hanem ellenségeinket azért, hogy Krisztus országát építsük. Mi Isten munkatársai vagyunk. Vegyük fel Istennek teljes fegyverzetét, dolgozzunk, mint a mennyei világegyetem színe előtt. (EGW, TM 296)

Tizenkettedik szombat, 2016. december 17.

NEMES JELLEM

Isten azt várja tőlünk, hogy az élénk helyezett mintával összhangban építsük jellemünket. Egyik téglát a másik után rakva, kegyelem által munkálkodjunk, s ha rátalálunk gyenge pontjainkra, a kapott utasítás szerint javítsuk ki azokat. Ha egy ház falain repedést látunk, tudjuk, hogy valami hiba van az épületben. A mi jellemünk épületén bizony gyakran láthatók repedések, s ha ezeket a hiányosságokat nem pótoljuk, az építmény le fog omlani, amikor rátör a próba vihara.

Isten azért ad nekünk erőt, képességet a gondolkodásra és időt, hogy olyan jellemet építhessünk, amelyre ráhelyezheti jóváhagyó pecsétjét. Azt szeretné, hogy minden gyermeke nemes jellemet építsen magának tiszta és nemes cselekedetek által, hogy az utolsó napon arányos, szép épület legyen látható, egy tiszta templom, amit ember és Isten egyaránt tisztel. (EGW, CG 165.166)

Nemes, hibátlan jellemet senki sem örökölhet. Nem juthatunk hozzá véletlenül. Nemes jellemet csakis erőfeszítésekkel, Krisztus érdeme és kegyelme által érhetünk el. Isten adja képességeinket, de jellemünket magunk formáljuk. Ez pedig kemény, szigorú küzdelmet jelent önünkkel szemben. Bátran és folytonosan szembe kell szállnunk öröklött hajlamainkkal. Állandóan szigorúan bírálunk kell önmagunkat s nem szabad megtúrnunk egyetlen rossz tulajdonságot sem. (EGW, MYP 99)

A Krisztus kegyelme által irányított életmódban formálódik jellemünk. Kezd visszatérni a lélek eredeti szépsége. Krisztus jellemvonásaiban részesülünk, és az Istenség képmása ragyogni kezd bennünk. Az Istennel együtt járó és együtt munkálkodó férfiak és nők arca mennyei békességet fejez ki. A menny légköre veszi őket körül. Az ilyen lelkek számára már eljött Isten országa. Krisztusban örvendenek mivel áldásává lehetnek az emberiségnek. Megtisztelő számukra, hogy a Mester felhasználja őket: megbízása alapján az Ő nevében végzik munkáját. (EGW, DA 312)

Mivel Isten szeplőtlen a maga területén, az embernek is annak kell lennie a maga területén. De az ember csak úgy lehet tiszta és szeplőtlen,

ha Krisztus a dicsőség reménysége él benne; mert utánozni fogja Krisztus életét és tükrözni fogja az Ő jellemét. (EGW, GW 366)

Tizenharmadik szombat, 2016. december 24.

VÁRJA, HOGY KÉRJÜNK

Az ima a menny elrendelt eszköze, hogy a bűn ellen sikeresen küzdjünk, s keresztényi jellemet fejlesszünk. Az isteni befolyások, amelyek válaszként imáinkra hatásukat éreztetik, véghezviszik a kérelmező lelkében mindazt, amiért Istenhez könyörög. Kérhetjük bűneink bocsánatát, a Szentlelket; kérhetünk Krisztushoz hasonló lelkületet, bölcsességet és erőt, hogy művét munkálhassuk; kérhetünk minden általa megígért adományt, mert ígérete így szól: „Kérjétek és megadatik néktek!” (EGW, AA 564)

Jézusban találunk segítséget, benne juthatunk győzelemre... Krisztus kegyelme arra vár, hogy fejezzük ki az iránta való igényünket. Krisztus kegyelmet és erőt ad szükségleteiteknek megfelelően, ha kéritek tőle... Krisztus vallása megköttöz és elfojt minden megszenzeletlen vágyat, serkenti a tetterőt, önfegyelmet és szorgalmat. A hétköznapi élet dolgai terén is takarékoságra, tapintatra és önmegtagadásra nevel, és arra, hogy még a szegénységet is panaszhang nélkül viseljük el. Krisztusnak az emberi szívet uraló Lelke megmutatkozik a jellemben, és nemes vonásokat és képességeket fejleszt. „Elég néked az én kegyelmem” (2Kor 12:9). (EGW, HC 29)

Minden erőnket feszítsük meg, hogy szívünk Jézussal a közösséget fenntartsa. (...) Imádkozzunk a családi körben; de mindenkéfelett nem szabad a titkon való imát elhanyagolnunk, mert ez lelkünk lehelete, élete. Lehetetlen, hogy lelkünk fejlődjék, ha az imát elhanyagoljuk. A családi légkörben és nyilvánosan mondott imák nem elegendők. Csendben és egyedülálltben öntsd ki szívedet; imád csak annak füléhez jusson, ki azt meghallgatja. Egyetlen kíváncsi fül se hallja meg ezeket a kéréseket. A csendes magányban mentes a lélek az összes külső befolyástól; első-sorban az izgalomtól. (...) Egyszerű, gyermeki hittel közösséget ápol a

lélek Istennel, miáltal isteni fénysugarakat fogad magába, melyek erőt és kitartást kölcsönöznek a Sátán elleni küzdelemben. (...)

Imádkozatok kamráitokban; mindennapi munkátok és hivatástok közben is gyakran emeljétek fel szíveteket Istenhez. Így járt Énok is Istennel. A jó illatú áldozathoz hasonlóan szállnak fel ezek az imák a kegyelem trónjához. Kinek szíve Istenben nyugszik, azt Sátán soha le nem győzheti. (EGW, SC 98.99)

Tizennegyedik szombat, 2016. december 31.

ÚGY IMÁDKOZNI, MINT KRISZTUS

Jóbnak nem volt szüksége ellenségre, mert a barátai éppen úgy viselkedtek. Az ő három, állítólagos barátja nyomorult vigasztaló volt, miközben azt hitte, hogy könnyít Jób szenvedésein. Az együttérzés helyett tanácsokkal látták el, amelyektől csak még nyomorultabbul érezte magát.

Mégis, Jób képes volt győztesként kikerülni a nehézségekből, a szenvedésekből és a fájdalomból. A győzelem felé fontos lépést jelentett Jóbnak az a hajlandósága, hogy imádkozzon az őt kritizáló és hibáztató barátaiért. Isten meghallgatta imáit, és Jób tanúja lehetett az isteni megbocsátásnak és megújításnak.

Jézus is imádkozott a barátaiért, annak ellenére, hogy állandóan el-estek. A keresztségében Jézus Péterért is imádkozott, habár tudta, hogy alig pár óra múlva el fogja őt árulni.

Az Üdvözítő imádkozott azokért, akik nem érezték az imádkozás szükségességét, sírt azokért, akik nem érezték a könnyek szükségességét, és most a trón előtt áll, hogy fogadja és bemutassa az Atyjának, azoknak az embereknek imáit, akikért imádkozott, míg a Földön járt. Krisztus példáját kell követnünk. A lelkek megmentéséért végzett munkában nagy szükségünk van az imára. Csak Isten tudja biztosítani azt, hogy az általunk elvetett mag termést hozzon. (LHU 175,2)

Jézus értetek és értem is imádkozott. Ha Jézus példáját követjük, imádkozni fogunk az ismerőseinkért és a barátainkért, akkor is, ha gonoszot gondolnak ellenünk és megbántanak minket. Imádkoztatok-e ma valakiért, akinek szüksége van az imárokra?

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága
Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.
Előkészítette: A Főbizottság Szombatiskolai Osztálya
Felelős: Igor Bosnić
Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2016
Istentiszteleti használatra